

SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR JESU KRISTI KIRKE AF
SIDSTE DAGES HELLIGE

HIMLENE FORKYNDER GUDS HERLIGHED

NUMMER 14

15. JULI 1920

69. AARGANG

PRÆSIDENT H. J. GRANTS TALE.

(Sluttet.)

»Som Sidste Dages Hellige har vi de saakaldte Trosartikler, og en af dem siger: »Vi tror, at vi bør være Konger, Præsidenter og Øvrigheder underdanige ved at adlyde, ære og opretholde Loven«, og ingen Sidste Dages Hellig kan i den rette Betydning være en Sidste Dages Hellig, hvis han ikke ærer og opretholder Loven. Næsten hele Verden over hersker der for Tiden en Lovloshedens, en Latterliggørelsens Aand og en Mangel paa Respekt over for de Mænd, som indtager frem-skudte Stillinger.

Jeg har intet imod, at nogen slutter sig til Fagforeningerne, at de forener sig for at hævde deres Rettigheder, forudsat, at de ikke griber ind i andre Menneskers Rettigheder; Liv, Frihed og Ret til at stræbe efter Lykken tilhører alle Mennesker i De forenede Stater efter vort Lands Love, og dette burde være Tilfældet overalt paa Jordens Overflade, og efter min Mening er det fuldstændig forkert, at nogen Fagforening har Vedtægter, som opmuntrer til Boykotning eller Nedlæggelse af Arbejdet, fordi en Mand, som ikke staar i Fagforeningen,

faar Arbejde; han udover sin gudgivne Ret til at være uden for Fagforeningen. De, som har en saadan Vedtægt, er direkte imod Guds Love. Der stod et Slag i Himlen — og hvorfor? For at give Mennesket hans personlige Frihed. Det er et Forsøg paa at berove Mennesket dets Handlefrihed, naar Fagforeningen uden videre strejker, hvis en Mand, der ikke ønsker at staa i Foreningen, faar Arbejde.

»Det vilde maaske være bedst, om jeg ikke indlod mig yderligere paa dette Spørgsmaal, jeg kunde maaske stode nogen. Jeg kunde komme til at krænke nogens Følelse, men det er Menneskets gudgivne Ret at tjene til sin Eksistens. Frelseren sagde, at det var den første store Lov eller det første store Bud at elske Herren af hele vort Hjerte, og at det andet var ligesom det at elske sin Næste som sig selv. Det er den Lære, enhver sand Sidste Dages Hellig burde efterleve. Hvor megen Kærlighed er der i at sulte din Næste, fordi han ikke vil opgive sin Personlighed og tillade en Fagforening at bestemme over hans Arbejde. Uendelig liden Kærlighed, uendelig lidt af Jesu Kristi Evangelium er der i en saadan Vedtægt. Jeg vil ikke bede nogen om at træde ud af deres Fagforening. Jeg vil ikke fastslaa, at det er noget, de *skal* gøre, at det er Guds Bestemmelse og Vilje, at de skal træde ud af Fagforeningen. Jeg ønsker, som jeg sagde her for to Uger siden, at give enhver hans Frihed til at handle, at give hvert Menneske Ret til at gøre og lade, som han finder det for godt; men jeg kan ikke indse, hvordan en Sidste Dages Hellig, som er Medlem af en saadan Forening, kan boje sine Knæ og bede Gud at inspirere og velsigne ham, at velsigne de Hellige og beskytte dem og saa være med til at tillade, at hans egen Broder gaar Aar efter Aar uden Arbejde, fordi denne Broder ikke vil opgive sin Selvstændighed og slutte sig til samme Forening som han. Der er intet af Guds Aand i det efter min Mening. Det er nojagtig mit Syn paa Sagen.«

Jeg ønsker, som jeg sagde, at fremhæve og yderligere understrege mine Ord fra seks Maaneder tilbage. Jeg tror, at det

absolut er Folks Ret til at slutte sig sammen til deres Beskyttelse, Fremgang og Velfærd, men som jeg har sagt her, jeg tager Afstand fra deres Skik med at ville bestemme over dem, som ikke vil forene sig med dem. Det er vistnok alt, hvad jeg ønsker at sige angaaende dette.

Siden vi sidste Gang modtes her, har jeg holdt Moder i Central Staternes Mission, i Øststaternes Mission, i den kaliforniske Mission. Det faldt i min Lod at besøge Staternes Hovedstad og at holde Mode der, at besøge nogle af Zions Stave, særligt to i Arizona, Maricopa og St. Josephs Stav, og at holde Mode i Arizonas Hovedstad.

Jeg glæder mig over den vidunderlige Forandring i Følelserne over for de Sidste Dages Hellige, som har vist sig hos alle de Mennesker, jeg har mødt i de sidste seks Maaneder. I Tilslutning til disse Besøg har det været mit Privilegium at besøge Hawai Øerne sammen med nogle af Brødrene blandt Kirkens Ledelse, og der at indvie til Herren endnu et Tempel til Udførelse af hellige Ordinancer til Frelse for de Døde, og jeg ønsker at bære Vidnesbyrd for de Sidste Dages Hellige om, at Gud den Almægtiges Inspiration var med vort lille Selskab paa denne Rejse til Hawai Øerne: ved Indvielsen af Templet, ved de forskellige Gudstjenester, som blev afholdt der, og som varede i flere Dage, og at vi blev velsignede overmaade, ja saa meget, at det ikke ligger i vor Magt at udtrykke det. Der er Ting, som ingen dødelig Tunge kan udtrykke: naar nogen foler og ved, at han, medens han har forkyndt Jesu Kristi Evangelium, har været velsignet med Gud den Almægtiges Inspiration. Og det var netop det, vi folte, da vi indviede et nyt Tempel til Herren i hint fjerne Land. Folkene paa Hawai har en mørk Hud, men deres Hjerter er hvide, deres Troskab over for Gud er fuldkommen, og Herren den Almægtige har velsignet dem til Overflod ved at give mange af dem en ubetinget Kundskab om Guddommeligheden af det Værk, hvori de har Del.

Det glæder mig, at jeg, hvor som helst jeg har rejst i de

sidste seks Maaneder, hos mange har fundet en Følelse af Agtelse, en Følelse af Venskab over for de Sidste Dages Hellige, hos dem, som ikke var af vor Tro. Jeg modtog, medens jeg var i Washington, mange Komplimenter af Medlemmerne af Præsidentens Kabinet, af Senatorer og Repræsentanter og af Embedsmændene i Styrelsen for Bankerne, og iøvrigt hvor som helst jeg kom, og hos alle de Mennesker, jeg mødte, Bankmænd i New York, Chicago, San Francisco og andre Byer, horte jeg kun godt om De Sidste Dages Hellige. Vi begynder at komme paa den rette Plads saa at sige. Vor Karakter begynder at blive kendt, og hverken Mænd eller Kvinder kan længere lyve om De Sidste Dages Hellige og faa det store Flertal af Folkene i vort Land til at tro derpaa.

Medens vort Rygte var daarligt, hvorfra fik vi da det Rygte? Som Regel ved, at Mænd, der var blevet udelukket af Kirken, udsprede Logne om os. Ingen tro, fædrelandskærlig, amerikansk Borger vilde synes om, at Folket i vort Land blev bedomt efter de Benedikt Arnold'er, Landet har frembragt, men Amerikas Folk ønsker, at vort Land skal bedømmes efter dets Bedrifter, efter de Mænd, der har været tro mod vort Lands af Gud inspirerede Statsforfatning. Alt, hvad vi ønsker af noget Folk paa Jorden, er, at de vil domme De Sidste Dages Hellige efter Joseph Smith den levende Guds Profet, efter det, han skrev i de faa korte Aar, han stod som Hoved for Kirken. Kirken blev organiseret i 1830 — for 90 Aar siden — og han præsiderede kun over den i 14 Aar. Det, der blev udført i disse 14 Aar under hans Ledelse, hvad han gjorde, og hvad han efterlod Kirken i de underfulde Aabenbaringer, som han gav os i Oversættelsen af Mormons Bog, denne de amerikanske Indianeres Forfædres hellige Skrift, og det vidunderlige Arbejde, han udførte, staar altsammen som Mindesmærker, der i Sandhed stempler ham som den levende Guds Profet. Intet Menneske kunde uden Inspiration fra Gud i 14 Aar have udført, hvad Joseph Smith udførte, kunde have lagt Grundvolden til det store Værk, hvortil du

og jeg horer. Og som Aarene kommer og gaar, begynder Menneskene at faa Øjnene op for Storheden af det Arbejde, han udførte.

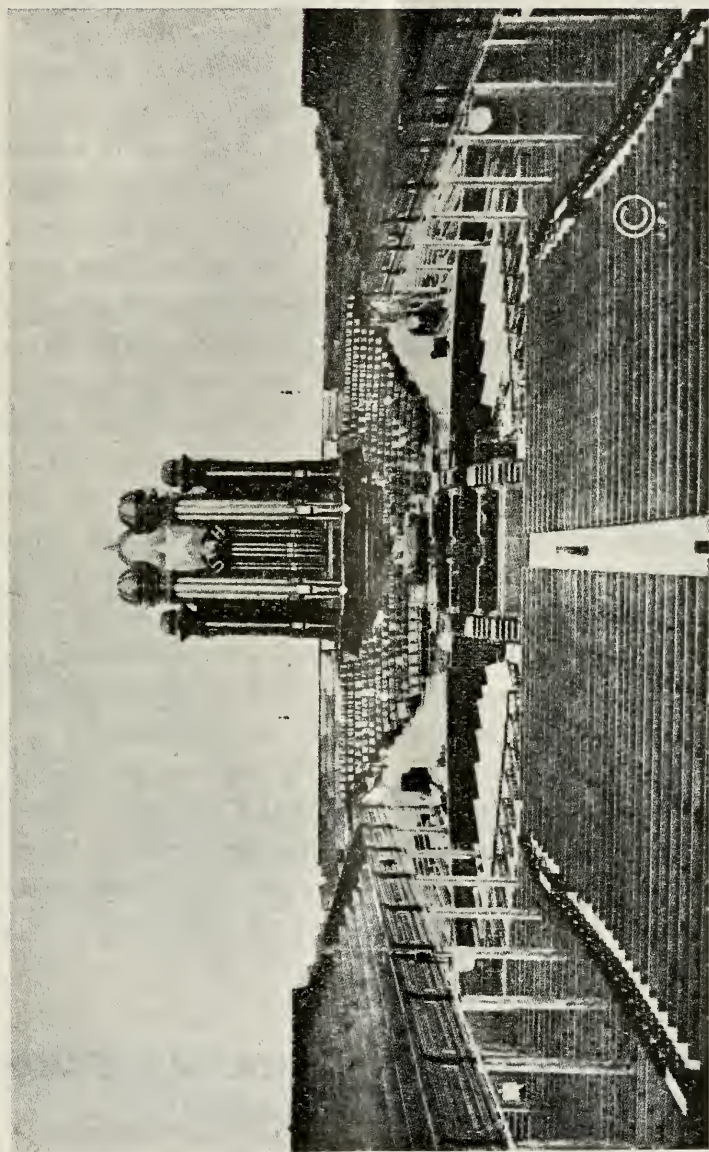
Jeg husker, at jeg som Dreng laante en Bog i trettende Wards Sondagsskolebibliotek. Den var skrevet af Dr. Paley og fremlagde Vidnesbyrd om Kristendommens Sandhed, og jeg husker blandt meget andet i Bogen, at Forfatteren fastslog, at det stærkeste Bevis for Frelserens guddommelige Mission var den urokkelige Troskab hos dem, som gik over til Kristendommen, og deres Beredvillighed til at ofre Livet om nødvendigt for det Vidnesbyrd, som de ejede om Frelserens guddommelige Mission. Jeg husker, at jeg som Dreng tænkte: Hvis det er det stærkeste Bevis, at Menneskene er villige til at ofre deres Liv og af fri Vilje bringe Ofre og være standhaftige under Forfølgelse, saa vidner de selv samme Beviser om Profeten Joseph Smiths guddommelige Mission. De Sidste Dages Hellige blev drevet fra By til By, fra Egn til Egn, fra Stat til Stat, og tilsidst ud over De forenede Staters Grænser til Klippebjergene, som da var meksikansk Territorium. De kunde være sluppet fri, de kunde have boet i Fred, hvis de vilde have afsvoret deres Tro, men vore Fædre og vore Modre havde modtaget den Helligaands Vidnesbyrd, og de vidste, at Joseph Smith i Sandhed var Guds Profet.

Herren den Almægtige havde grundfæstet det Vidnesbyrd i deres Hjerter, at Gud — for Hundrede Aar siden i Aar — *aabenbarede* sig for en Dreng, at han talte til den Dreng, og at vor Fader i Himlen, da Drengen spurgte ham: »Hvilken af alle de religiøse Sekter i Verden er den sande Kristi Kirke?« som Svar paa det Spørgsmaal pegede han paa Verdens Frelser og sagde: »Denne er min elskelige Son, hor ham.« Verdens Frelser sagde til Drengen, at han ikke skulde slutte sig til nogen af Sekterne, at de alle var afveget, at de lærte saadanne Lærdomme, som var Menneskers Ideer og Bud, og at de ikke havde den sande Kristi Kirke iblandt sig. Da Drengen kom tilbage fra det underfulde og vidunderlige Syn, den

storste Begivenhed i hele Verdens Historie med Undtagelse af Frelserens Fødsel, kunde hans Moder se, at der var noget mærkværdigt ved hans Opførsel og spurgte ham lidt ud, og han svarede slet og ret sin Moder, som var Presbyterianer, ved at sige: »Mo'r, der er en Ting, jeg ved nu, og det er, at den presbyterianske Kirke ikke er Kristi Kirke.« Hun lo kun ad Drengen.

Tre Aar senere viste en Engel fra Gud sig for ham og sagde ham, at der i Hojen Cumorah var begravet nogle Guldplader, der indeholdt Optegnelser, de amerikanske Indianeres Forfædres hellige Optegnelser, og at han skulde blive et Redskab i Guds Haand til at oversætte disse. Englen gav ham mange underfulde Oplysninger og citerede af Skrifterne for ham, hvorpaa den forsvandt. Den vendte tilbage, gentog hvad den havde sagt og forsvandt. Den vendte tilbage paany og gentog det samme; de tre Besøg optog hele Natten. Næste Dag, da Drengen gik til sit Arbejde i Marken sammen med sin Fader, og han ikke havde faaet nogen Hvile om Natten, kunde hans Fader se, at han ikke var rask og sagde til ham, at han skulde gaa hjem. Som han nu klavrede over et Hegn, besvimede han, og han blev vækket af sin Besvimelse ved Englens Stemme, som nu for fjerde Gang gentog alt, hvad den havde sagt den foregaaende Nat, og bod ham gaa tilbage til sin Fader og sige sin Fader alt, hvad han havde hort og set. Det gjorde han, og Drengens Fader svarede: »Dette er fra Gud. Lyt til det, Englen har lært dig.« Drengen besøgte Hojen Cumorah, han saa Pladerne og blev af Guds Engel undervist om det store og vidunderlige Værk, som var i Færd med at komme frem i de sidste Dage. Da fire Aar var forløbet, blev Pladerne med Optegnelserne overgivet til ham. Han oversatte disse Plader, og Oversættelsen er Mormons Bog:

Til Slut vil jeg bede Herren velsigne de Hellige overalt paa den ganske Jord. Maa hans Værk rulle fremad og vokse, er min Bon i Jesu Navn. Amen.

TABERNAKLETS INDRE.

Digitized by the Internet Archive
in 2012 with funding from
Corporation of the Presiding Bishop, The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

TABERNAKLETS INDRE.

I Forbindelse med Billederne af Templerne vil vi ogsaa her i »Stjernen« bringe et Billede fra det store Tabernakel. Paa det ene af de Billeder, vi har trykt af Templet i Salt Lake City, kan man se Taget af Tabernaklet ovre til venstre som Bunden af en uhyre Baad; i Dag bringer vi et Billede fra Tabernaklets Indre.

Som man ser, strækker der sig et mægtigt stort Galleri hele Vejen rundt langs den indvendige Side, kun afbrudt mod Vest; der staar nemlig det store Orgel, og der er Forhojningen til Kirkens Embedsmænd og til Koret. Paa Korets Pladser kan der sidde ca. 400 Sangere, men der kan sidde lige saa mange i de tilstodende Sektioner af det store rummelige Galleri. Bygningen har i det hele Siddepladser til ca. 10,000 Personer, men ved mange Lejligheder har der været endnu mange flere samlede derinde. Akustiken er forbavsende god.

Det store Orgel optager 1000 □ Fod af Gulvet og taarner sig op til en Højde af 48 Fod, altsaa omtrent som en almindelig Fabriksskorsten. Det har fem Manualer, og Luften drives ind af en elektrisk Motor med 10 Hestes Kraft i et Rumfang af ca. 5000 Kubikfod pr. Minut. Instrumentet spænder over ca. 110 Greb og har over 3600 Piber, der er fra Brokdele af en Tomme til 32 Fod i Længden. Dette udmærkede Instrument er et af de største og bedste Orgeler i den ganske Verden, ja maaske det bedste. Det er bygget af vore egne Dygtigheder og af Træ fra vort eget Land og har kostet over 125,000 Doll.

„SOM EN MAND TÆNKER I SIT HJERTE, SAALEDES ER HAN“.

Vi tillader os at citere nedenstaaende Linier fra Sweet Mardens Bog: *Din Tanke, din Skæbne*, og beder alle de unge at skænke dem deres Opmærksomhed, og vi raader vore unge til selv at kobe den udmærkede Bog og læse den hele.

»Hvert Liv følger sit Ideal, farves af det, tager Karakter efter det, bliver lig det. Man kan læse en Mands Karakter, om man kender hans Ideal; thi dette behersker altid hans Liv.

»Vore Idealer er store Karakterskabere og har en vældig Indflydelse i Retning af at forme vort Liv. Vort stadige Ønske tegner sig snart i vort Ansigt, afbilder sig i vort Liv. Vi kan ikke ret længe holde det ude af vort Ansigt, som til Stadighed bor i vort Sind.

»Den Tanke, Følelse, det Ideal eller den Ærgerrighed, der siden har os stærkest i sin Magt, udvikler vi selv. Derfor bor vi lade alt inden i os sigte efter det høje og ædle. Lad din Tanke altid søge opad; bestem dig til aldrig at ville tillade dine Tanker eller Handlinger at befatte sig med noget lavt, underlegent — lad hvad som helst, du gør, være præget med Udmærkelsens Stempel.

»Denne Sindets oprette Holdning, denne Aandens Stræben mod højere Idealer og større Ting har en oploftende Indflydelse, der vil bringe hele Livet op paa højere Planer.

»Menneskelivet er saaledes indrettet, at vi i stor Udstrækning lever paa den Tro, der iler forud og ser, hvad det legemlige Øje ikke kan se.

»Tro er ikke et blot og bart Tankebillede. Der er noget bagved Troen, bagved Haabet, bagved Hjertets Higen, *der er en Virkelighed, som svarere til vor berettigede Længsel.*

»Et vældigt skabende Motiv er skjult i selve Troen paa, at noget vil komme til os. Drommen om Hjem og Velstand, Forventningen om at faa Indflydelse, blive til noget, blive regnet med blandt Samfundets Stotter — alt dette er mægtige, skabende Motiver.

»Din Tankes hele Strom maa tage Retning henimod dit Livs Maal. Civilisationens store Undere er frembragte ved Tankekonsentration. Lev i bestemt Forventning om noget bedre, i Forvisning om, at noget stort, mægtigt og skönt venter dig, om du stræber fornuftigt, om dit Sind bevares frugt-

bart, og din Kamp op mod dit Maal fortsættes. Lev i Forvisning om, at du er paa det evige Fremskridts Bane, at selv den mindste Del af dit Væsen deltager i Bevægelsen fremad mod noget højere og bedre.

»Adskillige Mennesker har den Ide, at der er Fare forbunden med at benytte sine Drommeanlæg, sin Indbildningskraft ret meget. De tror, at det vil gøre dem upraktiske.

»Men disse Evner er jo lige saa hellige som nogen anden, vi besidder. De er givet os med et guddommeligt Formaal, saa at vi bliver i Stand til at opfatte Glimt af Virkeligheden, som ellers er uden for vor Rækkevidde. De gør det muligt for os at leve i Idealet, selv medens vi nodes til at arbejde i ubehagelige, ugæstmilde Omgivelser.

»Vor Drommeevne giver os et Glimt ind i de herlige Virkeligheder, der venter os længere fremme. Den viser os vore Muligheder.

»Bygning af »Luftslotte« bør ikke mere betragtes som orkeslos Tidsfordriv. Vore »Slotte« opbygges først i vor Bevidsthed. Attraa udmaler Enkelthederne, og først og da lægger vi Grunden under dem og Virkelighed i dem.

»Hvad som helst, der kommer til os i Livet, faar sin første Form i vor Aand. Bygningen staar i alle sine Enkeltheder som Virkelighed i Arkitektens Tanke, forinden en eneste Mursten er lagt paa Plads, paa samme Maade fremstiller vor Aand alt det, der siden bliver til Virkelighed i vor Udforelse.

»Vore Tankesyner er Planer til den mulige Konstruktion af vort Liv, men de vil ikke blive til andet end Planer, dersom vi ikke følger dem efter med en kraftig Beslutning om, at de skal blive til Virkelighed — ligesom Arkitektens Planer ikke bliver andet end Tegninger, dersom de ikke optages og virkeliggøres af Bygmesteren.

»Alle, som har opnaaet noget stort, har været Drommere, og det, de har naaet, har rettet sig efter, hvor levende, energisk og trofast de har holdt sig deres Idealer for Øje, holdt fast ved deres Dromme.

»Opgiv ikke din Drom, fordi den ikke synes for dine Øjne at ville gaa i Opfyldelse. Hold fast ved det, du saa i Aanden, saa haardnakket du kan. Hold det klart for dig. Lad ikke Livets materielle Krav tilsløre eller omtaage dit Ideal. Lad din Aands Atmosfære være ladet med den Slags Stræben, der ranker og lofter. Læs Boger, som kan oge din Ærgerrighed. Nærm dig Mennesker, som har naaet det, du søger at naa, og søg at tilegne dig Hemmeligheden ved deres Held.

»Denne aandelige Beskuelse af Idealet, saa levende og skarp som muligt, er det, der danner det aandelige Udkast til den Ting, som omsider skal blive Virkeliggørelse af det, du saa, det, du dromte.

HINSIDES ARSARETH.

(Fortsat.)

Nu da vi kunde se vor Stilling, fandt vi, at vor Flage var af antagelig Storrelse, og at der omtrent i Midten var en Forhøjning; paa den bestemte jeg at indrette det paa bedst mulig Maade for os. Vi havde nok af Fodemidler og Klæder, og vi kunde have det helt rart saa længe, vor flydende Ø blot kunde bære os, og der syntes i alt Fald ikke at være nogen øjeblikkelig Fare i saa Henseende.

Jeg fejede Sneen væk, og af Kasser og Sejldug fik jeg indrettet et Læ til os. Vi aabnede en Kasse med Fodemidler, og jeg smeltede noget af Sneen i en Kasserolle. Karlsen spiste kun lidt, mens jeg fik et solidt Maaltid.

Der var Is alle Vegne rundt om os. Den syntes at drive i samme Retning som vi; vilde vi kun ikke faa vor Flage odelagt ved Sammenstød med nogen af de andre. Jeg spurgte Karlsen, om han kunde tage en Observation, men i den Retning var han ikke klogere end jeg. Der var uden Tvivl Instrumenter blandt det Gods, vi havde reddet fra Skibet, men de var os jo kun til liden Nytte da.

Solen gik rundt paa sin endeløse Bane uden Standsning. Vi havde smukt Vejr, og havde min Kammerat kun været rask, maatte vi ikke have klaget, men han havde det grumme daarligt. I Timevis kunde han ligge fuldstændig stille hen, og jeg vilde have troet, at han var dod, hvis det ikke var for det vidtaabne Blik, hvormed han stirrede paa den sydlige Horizont. Stakkels Fyr, han havde uden Tvivl en, der saa mod Nord med lige saa længselsfulde Øjne, som han saa mod Syd.

Vi havde i og for sig Medicin nok, og jeg prøvede nogle af de simplere, som jeg kendte, paa ham, men han blev svagere og svagere Dag for Dag, og tilsidst døde han, vistnok tredie Dagen efter at vi var gaaet i Drift, og jeg var nu helt alene.

Jeg bar Liget af min dode Kammerat nogle faa Alen bort fra mit Opholdssted og dækkede det med Sejldug. Dagen efter kom jeg til at tænke paa, at det vilde være bedre at give ham en Somands Begravelse end at lade Liget ligge i den varme Sol. Altsaa svøbte jeg det ind i et Stykke Lærred, anbragte en tung Jernkeddel ved dets Fodder og bar det hen til Kanten af Isen. Fra min Rejsetaske tog jeg Bibelen, som jeg hele Tiden havde haft med mig, Skam at sige uden at have læst meget i den, og af den læste jeg nu et Kapitel højt. Jeg frygter for, at det Kapitel, jeg havde valgt, maaske ikke passede saa særdeles godt til Lejligheden, men noget havde jeg i hvert Tilfælde gjort. Saa lod jeg Liget glide over Isens Kant ned i Vandet, og det sank ned i det kolde, gronne Dyb.

Nu var jeg i Sandhed alene. Jeg var en levende Plet i Nordens udstrakte Verden af Is. Dog folte jeg mig paa en Maade ikke alene. Jeg havde læst de Beskrivelser, som arktiske Opdagelsesrejsende havde givet af disse Egne, og tænkt, at i denne ophøjede Ensomhed kunde jeg maaske finde nogen Fred for mit Hjerte. I dette udstrakte Rum af Sne og Is og Vand med den altid straalende Sol faldt mit Sind til Ro. Det ejendommelige ved Situationen tiltalte mig. Jeg kan forstaa nu, at jeg egentlig havde haft Grund til at opgive selv den

svageste Skygge af Haab, men mærkeligt nok gjorde jeg det ikke.

Jeg havde faaet mit Ur med mig og havde saaledes hidtil været i Stand til at holde Regnskab med Tiden og den Retning, hvori jeg sejlede. Klokken tolv Midnat var Solen lidt nærmere Horisonten end Klokken tolv om Middagen, og deraf kunde jeg slutte, at jeg drev mod Nord. Min Isflage forblev uforandret, skont jeg overalt omkring mig kunde se brede Render af grønt Vand undertiden strækkende sig helt bort til Horisonten.

Langsomt Dag for Dag drev jeg mod Nord. Til at begynde med havde vi set lidt Tegn til Dyreliv, en Bjorn, nogle Hvalrosser og nogle skrigende Fugle, men nu var der ikke nogen Antydning af Liv, og dette kunde ikke være paa Grund af Kulden, da det syntes at blive varmere og varmere, jo længere mod Nord jeg drev.

Jeg gjorde mig det behageligt i det Skjul, jeg havde bygget, og jeg havde fuldt op af Mad og Drikke, og saa havde jeg hele denne udstrakte vidunderlige Verden helt for mig selv. Isflagerne rundt om mig blev færre og færre, og i Lobet af faa Dage flod jeg i aabent Hav uhindret af Is eller Land saa langt mod Nord, som jeg kunde se.

Det var vistnok den tiende Dag, at jeg glemte at trække mit Ur og som Følge deraf kom i vildrede med Tiden og med min Kurs. Jeg syntes dog selv, at jeg stadig drev mod Nord. Der var kun lidt Is at se, og det viste sig, at mit eget Stykke var aftaget betydeligt i Størrelse.

Nu begyndte jeg at tænke alvorligt paa at se at faa min Baad i Vandet; sæt Isen skulde skilles ad. En Dag, da jeg vaagnede efter en lang Sovn, syntes jeg, at jeg saa Land mod Nord.

FOR MEGET AT BESTILLE.

Sidste Sommer rejste jeg omtrent seks Hundrede Mil gennem Utah, Colorado og Idaho og talte paa min Tur med mange Mænd og Kvinder, og næsten alle, baade Mænd og Kvinder, klagede over, at de havde »for meget at bestille«. Med alle vore Maskiner og arbejdsbesparende Opfindelser har vi for meget at gore. Siden jeg har mistet Evnen til at arbejde haardt, og da jeg kun rejser meget lidt, har jeg faaet mere Tid til at læse og studere. Jeg har prøvet at opnaa et klarere Begreb om Værdierne, og jeg er kommet til den Slutning, at der er noget galt med de Mennesker, der har »for meget at bestille«. Den, som ikke har Tid til at bede eller til at studere, ingen Tid til aandelig Udvikling — et saadant Menneske er ikke i normal Tilstand. Jeg tror paa Forandring, paa Fremgang, men i Forbindelse hermed ønsker jeg Visdom, Intelligens, Evne til at skelne Klinten fra Hveden. Der er ingen Grund til at forhaste sig; gaa roligt fremad, brug Maadehold i alle Ting. Se aldrig tilbage og suk efter »de gode gamle Tider«, for de vil aldrig vende tilbage. Vi kan ikke se »de gamle Tider«, som de virkelig var. »Afstanden forskonner«. Vi vilde ikke synes om at rejse ad de haarde Veje, vore Fædre rejste ad. Lad os modtage det Lys, den Sandhed, den Frihed, der er overleveret os, men søge Inspiration til at kende Morket, Vildfarelsen og Trældommen. Lad os »gaa ud fra Babylon«. Hvis vi vilde benytte os af de Fordele, vi nyder, og udøve en Smule sund Fornuft, hvor vilde vi da ikke faa det udmærket. Jeg tror paa nogle Ting som fundamentale, Ting paa hvilke vor Lykke hviler: Tro paa Gud som vor Fader, paa Jesus Kristus som vor Frelser, paa Bonnens Kraft og paa et aldrig hvilende Forsyn. Den Mand, der har alt dette i Orden, er rig; alt nødvendigt er inden for hans Rækkeevne.

(Fra »Improvement Era«.

NOGLE ORD AF NORDENS TO STØRSTE DIGTERE.

Vær glad, naar Faren vejer
hver Evne, som du ejer!
Jo større Sag
det tyngre Tag;
men desto større Sejer!

Gaar Stotterne i Stykker,
og Vennerne faar Nykker,
saa er det blot,
fordi du godt
kan gaa foruden Krykker.

Enhver Gud sætter ene, han selv er mere nær!

Bj. Bjørnson.

Et Æsel tygged Tidsler; Hyrdinden fletted' Roser.

Af Dyret maatte Pigen da doje mange Skoser.

»Hvad nytter dine Blomster, naar man dem ej kan spise?«

Hvor ofte maa vi hore den gamle Æselvise!

Adam Oehlenschläger.

Enhver sand Digter er en Profet, og dersom Menneskeslægten havde villet adlyde og efterleve alle de store og skønne Tanker, som Digterne nu i Hundreder af Aar har forkyndt, vilde Milleniet forlængst have været indført.

Orson F. Whitney.

INDHOLD:

Præs. H. J. Grants Tale.. 217 Tabernaklets Indre..... 225 »Som en Mand tænker i sit Hjerte, saaledes er han«.. 225	Hinsides Arsareth..... 228 For meget at bestille..... 231 Nogle Ord af Nordens to største Digtere 232
---	--